

[Arbejdsministeren]

udgift, eftersom det er et meget, meget stort beløb, og det skal nedad, i det mindste på den måde, at vi får flere i arbejde. Men det er ikke rimeligt at sige, at det er det eneste, vi interesserer os for. Vi har lige så fuldt som fru Lilli Gyldenkilde interesse i, at vi får flere mennesker i beskæftigelse, at vi får arbejdsløsheden nedad, både af hensyn til det danske samfund og af hensyn til de mennesker, det drejer sig om. Lad os nu lade være med at gå rundt og skyde hinanden sådan noget i skoene; det er der ingen grund til.

I øvrigt gjorde fru Lilli Gyldenkilde også nogle bemærkninger om, at overarbejdet havde været stigende, samtidig med at arbejdstiden var blevet nedsat. Det krævede nu ikke stor spåmandskunst at finde ud af, at det nok ville gå sådan, for her er jo en tydelig sammenhæng. Men fru Lilli Gyldenkilde's løsning på det problem vil jeg advare kraftigt imod – det var noget med en rammelovgivning for afspadseringsordninger og altså endnu en yderligere fastlåsning af et stift system – rent bortset fra at jeg synes, arbejdsmarkedets parter selv skal klare den slags.

Jeg tror, udviklingen vil blive helt anderledes. Jeg tror, vi vil bevæge os hen imod langt mere fleksible arbejdstidsregler, og jeg har da også forstået, at organisationerne på arbejdsmarkedet udtrykker stor forståelse for, at udviklingen vil gå i den retning.

Endvidere sagde fru Lilli Gyldenkilde, at der skal sættes mere i værk, og at vi skal have flere iværksættere. I den forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom på den iværksætterydelse, som findes, og som bliver anvendt af et meget stort antal mennesker. Det synes jeg der er grund til at anerkende som noget meget positivt.

Til hr. Bjarne Ørum vil jeg sige, at jeg i de få timer, jeg har været arbejdsminister, endnu ikke har haft tid til at læse det omtalte brev, men jeg vil straks, når jeg kommer tilbage til ministeriet, bede om at få dette brev fundet frem, og det gør jeg, simpelt hen fordi jeg er klar over, at vi her i systemet har behov for en viden om, hvordan tingene fungerer i praksis. Derfor vil jeg med meget stor interesse læse det pågældende brev.

Til sidst vil jeg sige, at regeringen er enig i, at der skal gøres en indsats for, at passive ydelser bliver brugt aktivt, og så blot understrege: Hvad er der dog ikke sket på dette område siden 1982! Det er ikke småting.

Aage Frandsen (SF):

Baggrunden for ønsket om forespørgslen er, som det blev sagt fra starten af, at vi har 270.000 arbejdsløse, og at vi har en række mennesker, ikke mindst unge, der gerne vil have en uddannelse.

Det er den paradoksale situation, vi er i, og det synes jeg under alle omstændigheder er mere centralt, end når man begynder at skælde ud over SiD i Hvorslev eller tale om en indslusningsløn eller sige, at der er nogle, der er på bi-standshjælp, som ikke burde være det.

Jamen det kan man også diskutere, men det store problem med hensyn til arbejdsløsheden løses altså ikke ved, at SiD eventuelt havde accepteret det i Hvorslev. Det, der var afgørende i Hvorslev, var jo, at man fandt frem til en ordning, som var tilfredsstillende ud fra et lønsynspunkt og ud fra, at de pågældende skulle have meningsfyldt arbejde og uddannelse. I stedet for at sige, at det er SiD's skyld, kunne man jo sige, at det er Hvorslevs skyld. Hvorfor standse de det hele? Ja, det var, fordi de ikke havde penge til det. Men så er det måske også regeringens skyld, fordi den har ført en sådan politik over for kommunerne, at de ikke har penge til det. Jeg synes ikke, det er rigtigt at sige, at det bare er SiD's ansvar, eller at det er en rigtig måde, det er fremstillet på i offentligheden, når det siges, at det var SiD, der tvang folk ud af job. Jeg synes sandelig, der er andre, der har ansvar i denne sammenhæng. Man kunne sagtens have lavet en ordning, som SiD kunne være gået ind for, og som havde både indhold og kvalitet i sig. Den havde kostet nogle flere penge, men på lang sigt – og det er det, det drejer sig om – koster det ikke penge – det kan tværtimod betale sig.

Vi taler også om konkurrenceevne, og selvfølgelig er konkurrenceevne andet end uddannelse, men regeringen har somme tider en tilbøjelighed til at tale om alt andet end uddannelse, når man taler om konkurrence – det er som regel altid løn – men nu er vi altså enige om, at uddannelse er vigtig, når det gælder konkurrenceevnen.

Undervisningsministeren var inde på, at vi om nogle år står med det problem, at vi simpelt hen mangler unge til at blive uddannet. Så er det altså fuldstændig tosset og dårligt købmandsværk ikke at sige til de unge mennesker, der banker på for at få en uddannelse: Alle ti-